

Лист Прелата (травень 2015)

Прелат у своєму Посланні
закликає нас "відбудувати
найменший розкол" у
відносинах між різними
членами родини

07.05.2015

Любі мої, нехай Ісус береже моїх
дочок і синів!

Початок травня, присвячений Діві
Марії серед багатьох народів,
нагадує нам, що ми повинні нести
в усі сфери життя затишок

Назарету, чесноти і спосіб поведінки Святого Сімейства, особливо наслідуючи приклад Пресвятої Богородиці.

Сьогодні ми святкуємо літургійний спомин святого Йосипа, робітника: чоловіка, якому Бог доручив піклування про Ісуса і Пресвяту Діву Марію, Його два найбільших скарби на землі. Це свято – відчинені двері і вхід у місяць Марії – дозволяє нам увійти в життя назаретського дому. Не забуваймо, що ця оселя досі перебуває в Церкві, що справжня Божя родина – в домівках християн і в цій маленькій сім'ї в середині Церкви, якою є Прелатура Опус Деї.

Протягом цього Марійного року будемо молитись і молитись безперервно в особливий спосіб за інститут сім'ї, щоб він міг у повноті відобразити намір Божий і

уподібнитися божественному прикладу, який був нам показаний у Вертепі в Назареті й у всіх місцях, де спочивав Ісус від виснажливих подорожей. Як же нам не згадати оселю у Віфанії, де Лазар, Марія і Марта приймали Вчителя, щоб він міг відпочити, докладаючи всі зусилля, щоб забезпечити Його найкращим! Через це наш Отець – ви це добре знаєте – називав Віфанією дарохранительницю і заохочував нас мати постійні прояви уваги й любові до Господа Нашого, поклоняючись Ісусу разом з Марією і Йосипом.

Незважаючи на наше прагнення відтворити атмосферу Святого Сімейства в нашому домі, нас не повинен дивувати той факт, що інколи, ми не вміємо відтворити той спокій який постійно там царював. Подумаймо, що відбувалося з Марією і Йосипом,

коли вони мали поспішно втікати від переслідувань Ірода. Не забуваймо також, що в ранній Церкві, разом із гармонією, яка об'єднувала перших християн, нам не бракує сторінок, де розповідається, як час від часу затуманювався мир через переслідування, протистояння оточення, погане ставлення багатьох людей. Однак, з допомогою Духа Святого, вони подолали ті труднощі й були вірні Ісусу Христу з вірністю, повною миру.

У лоні сім'ї може з'явитися і проростати терня (часто – лише на деякий час). Воно розвивається в кліматі любові, такому властивому сімейному життю. У цих випадках – як і завжди – потрібно вдатися до молитви, щоб знову відбудувати найменший розкол між різними членами родини, і таким чином співдіяти

добру в усьому суспільстві, «адже існує прямий зв'язок між надією народу і гармонією між поколіннями»[1]. І за іншої нагоди Папа додав: «Зв'язок братерства, який формується в сім'ї між дітьми, набирає свого завершення в атмосфері навчання відкриватися на інших. Це велика школа свободи і миру (...). Можливо ми не завжди це усвідомлюємо, але саме родина сіє зерно солідарності у світі!»[2].

В останні роки свого життя, святий Хосемарія мав зустрічі з багатьма людьми, які розповідали йому свої маленькі, і не зовсім маленькі проблеми, просили поради. Не рідко бувало, що батьки й матері страждали, тому що один з їхніх дітей бунтував, коли досягав підліткового віку. Наш Засновник намагався заспокоїти їх і нагадував, **«що в**

цьому віці, завжди існував бунт, хоча останнім часом він набув ширшого значення. Але найкращий спосіб подолати його, поруч із молитвою, не змінився: будь спокійним із твоїми дітьми, не свари їх без причини. Діти сердяться, ти нервуєш, страждаєш, бо дуже сильно любиш їх, і, крім того, все одно пізніше муситимеш заспокоїтись. Потерпи трохи, скажи їм, коли в тебе вже минув гнів, і один на один. Не принижуй їх перед сестрами і братами. Говори з ними, наводячи аргументи, щоб вони зрозуміли, що мають поводитися по-іншому, тому що тим догоджають Богу. За такого виховання вони зможуть відкритися на життя й бути гарними християнами і гарними батьками, якщо Господь їх веде цим шляхом.

Але в будь-якому випадку завжди намагайся уникати двох крайнощів: надмірної доброти і непоступливої суворості»[3].

Святий Хосемарія взяв цей приклад поведінки з Євангелія. У розмовах зі своїми батьками, легко впізнати настанови Господа щодо практики братерського настановлення. Хоч у даному випадку назва не цілком відповідає поняттю, всі ми маємо намагатися втілити в життя цей християнський обов'язок, такий близький вченню Ісуса. Тепер стає зрозумілим, чому, коли наш Отець переступав поріг Центру, серед інших питань звучало: «Чи живите братерське настановлення?».

Ми знаємо, що святий Йосип отримував повідомлення з Неба через сон. Зосереджуючись на

даному факті, Папа зауважив, що **«без мрій є неможливий розвиток здорової родини. Коли в сім'ї втрачається здатність мріяти, діти не формуються, любов не зростає, життя слабшає й потім гасне»**[4]. І запрошує батьків ставити перед собою кожен день перед тим, як іти спати наступні питання для розмірковування: **«Чи мріяв я сьогодні про майбутнє моїх дітей? Чи я сьогодні мріяв про любов мого чоловіка чи дружини? Чи згадував про моїх батьків, дідусів, бабусь, які донесли до мене історію?»**[5].

Ці питання тим чи іншим чином кожен з нас має ставити перед собою. Подумаймо, чи молимося ми кожного дня за наших братів та сестер у Справі, за наші сім'ї, за людей, які відвідують апостольські заходи, чи просимо у Бога для них те, що їм найкраще

пасує, те, чого вони дійсно потребують, чи думаємо в молитві, як їм допомогти, чи вміємо надавати їм допомогу, не очікуючи нічого натомість! Достатньо того, що вони нас люблять!

У Діяннях святих Апостолів описується: «І апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Господа Ісуса, і благодать велика на всіх них була!»[6]. З допомогою сили Духа Святого вони долали з оптимізмом усі перешкоди, які траплялися на їхньому шляху, і навіть, приймали з радістю зневагу, ув'язнення, побиття за Ім'я Ісуса Христа[7]. Ця сила духа, мужність перед обличчям протиріч зміцнювалися піклуванням Матері Ісуса і Матері кожного з них. З моменту зішестя Духа Святого в день П'ятидесятниці, вони зверталися до Неї ще з більшою синівською

довірою. **«Молитва учнів, – пише наш Отець з приводу цього питання, – супроводжує молитву Марії: це була молитва об'єднаної родини»**[8]. Подібним чином маємо чинити і ми, особливо під час традиційного травневого паломництва, яке цього року набуває неповторного змісту: довірити в руки нашої Матері молитву Церкви за плоди Синоду сім'ї, який відзначатиметься в листопаді цього року.

Крім того, завтра виповниться вісімдесят років, як народився цей звичай Травневого Паломництва в Справі. Через десятиліття, згадуючи те 2 травня 1935 року, в одному зі своїх останніх відвідувань Діви Марії Сонсолес, святий Хосемарія закликав: **«Моліться сильно до Пресвятої Богородиці в цей місяць, який скоро розпочнеться. Травневе**

паломництво – це щось надзвичайне. Я вчора відвідав Сонсолес і подумав, що якщо кожен із вас – в усьому світі: в Європі, в Азії, в Африці, і в Океанії – протягом травня робитиме Ромерію, то таким чином ми би відвідали Сонсолес один за одним, так що постійно сюди до каплиці Богородиці приходили б люди, без перерви, починаючи з 1 січня і аж до 31 грудня»[9].

З благочестям та відданістю, і в єдності з Папою, єпископами, і всіма християнами, інтенсивно (з наснагою) піднесемо наші прохання за Церкву, за світ, за сім'ї, і за громадянське суспільство. Таким чином, усі заходи особисті чи спільні, виконані на служіння душам, розвиватимуться і набуватимуть ефективності. Наш Отець стверджував, що «всі апостольські

завдання та засоби для їхньої реалізації є *opus et honor*, тягар і честь (...) нумераріїв, асоційованих членів, супернумераріїв, і також помічників. Було б оманливим, несправедливим, неправильним духом і малою щедрістю вважати, що це завдання мають виконувати лише нумерарії, адже ми маємо жити так, щоб, дивлячись на нас, можна було сказати, як написано в Діяннях Святих Апостолів: *multitúdinis autem credéntium erat cor unum et ánima una* (Дія 4,32) – а люди, що ввірували, мали серце одне й одну душу»[10].

У третій тиждень квітня я був у Валенсії, де на запрошення Архієпископа відправив Святу Службу подяки за беатифікацію дона Альваро й провів конференцію про хід роботи Другого Ватиканського Собору.

Крім того, я зустрівся з моїми дочками і синами, з людьми різного віку, які беруть участь у заходах Справи. Допоможіть мені дякувати Богові за духовні плоди, які Він захотів нам дарувати. Також супроводжуйте мене в актах подяки за священницькі рукопокладання групи ваших братів нумераріїв наступного 9 травня в Базиліці Святого Євгенія. Deo omnis gloria!

Завершую, діти мої, згадуючи новенну святого Хосемарії до Богородиці Гваделупської в травні 1970 року. Він звертався до Неї, щоб молитися за Церкву, Святого Отця, Opus Dei. І скільки ж плодів принесла ця молитва! І продовжуватиме приносити завдяки доброті Бога і заступництву Пресвятої Богородиці, якщо ми намагатимемося щоденно йти дорогами нашого Отця, як це

вірно робив дон Альваро.
Звернімося до його заступництва,
особливо 12 березня – в день, коли
ми вперше святкуватимемо його
літургійний спомин.

З любов'ю вас благословляє і знову
вас просить про молитву

Ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 травня 2015.

.....

[1] Papa Francisco, Discurso de la
audiencia general, 11.02.2015.

[2] Papa Francisco, Discurso de la
audiencia general, 18.02.2015.

[3] San Josemaría, Notas de una
reunión familiar, 24.11.1972.

[4] Papa Francisco, Encuentro con las familias en Filipinas, 16.01.2015.

[5] Там само.

[6] Дія 4,33.

[7] Дія 5,41.

[8] San Josemaria, Es Cristo que pasa, n. 141.

[9] San Josemaría, Notas de una reunión familiar, 28.04.1969.

[10] San Josemaría, Carta 31.05.1954, n. 34.